

Arrest

nr. 154 793 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 14 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BOUACHRU, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering strookt met de gegevens van het administratief dossier. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij betwist dat zij onregelmatig in het Rijk verblijft, aangezien het tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingestelde beroep nog steeds hangende is en zij aldus is gerechtigd op het Belgische grondgebied te verblijven en de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de richtlijn 2008/115/EG, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, enkel de gedwongen uitvoering tijdens het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De Raad laat ten overvloede gelden dat bij arrest nr. 146 511 van de Raad van 27 mei 2015 aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten tijdens de tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lopende beroepstermijn werd genomen en dat de bestreden beslissing aldus ontijdig werd gegeven, merkt de Raad op dat indien de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet “onverwijld” een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 november 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat de gemachtigde op 20 november 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) heeft genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aldus terecht geoordeeld dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigerde te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen en dat de verzoekende partij op dat tijdstip onregelmatig in het Rijk verbleef.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, de verzoekende partij betoogt dat zij als Tibetaanse groot gevaar loopt bij een terugkeer naar India en de verzoekende

partij in dit verband verwijst naar een aantal bij het verzoekschrift gevoegde documenten, merkt de Raad op dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad hebben geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij thans geen elementen bijbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een ander licht werpen op de door de commissaris-generaal en de Raad gemaakte beoordeling. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij weliswaar de problemen weer die de Tibetanen in India ondervinden doch uit lezing van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het arrest van de Raad blijkt dat deze elementen reeds uitgebreid werden onderzocht. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad laat tevens gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 november 2014 heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van voornoemde bepaling. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris diende de vaststelling dat de verzoekende partij geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling niet in vraag te stellen. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177.451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk maakt.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest en het daarin vervatte recht om te worden gehoord, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich in casu beperkt tot een theoretisch betoog en nalaat aan te geven welke specifieke feitelijke en juridische omstandigheden zij zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG en de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat huidig beroep geen schorsende werking heeft, merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP verwijst naar haar schrijven betreffende de vraag tot horen. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar de vraag tot horen en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 juli 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan de vraag tot horen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 30 juli 2015 opgenomen grond. Tevens wordt verwezen naar hetgeen in punt 2.1. over de vraag tot horen wordt gesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET